

0138

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

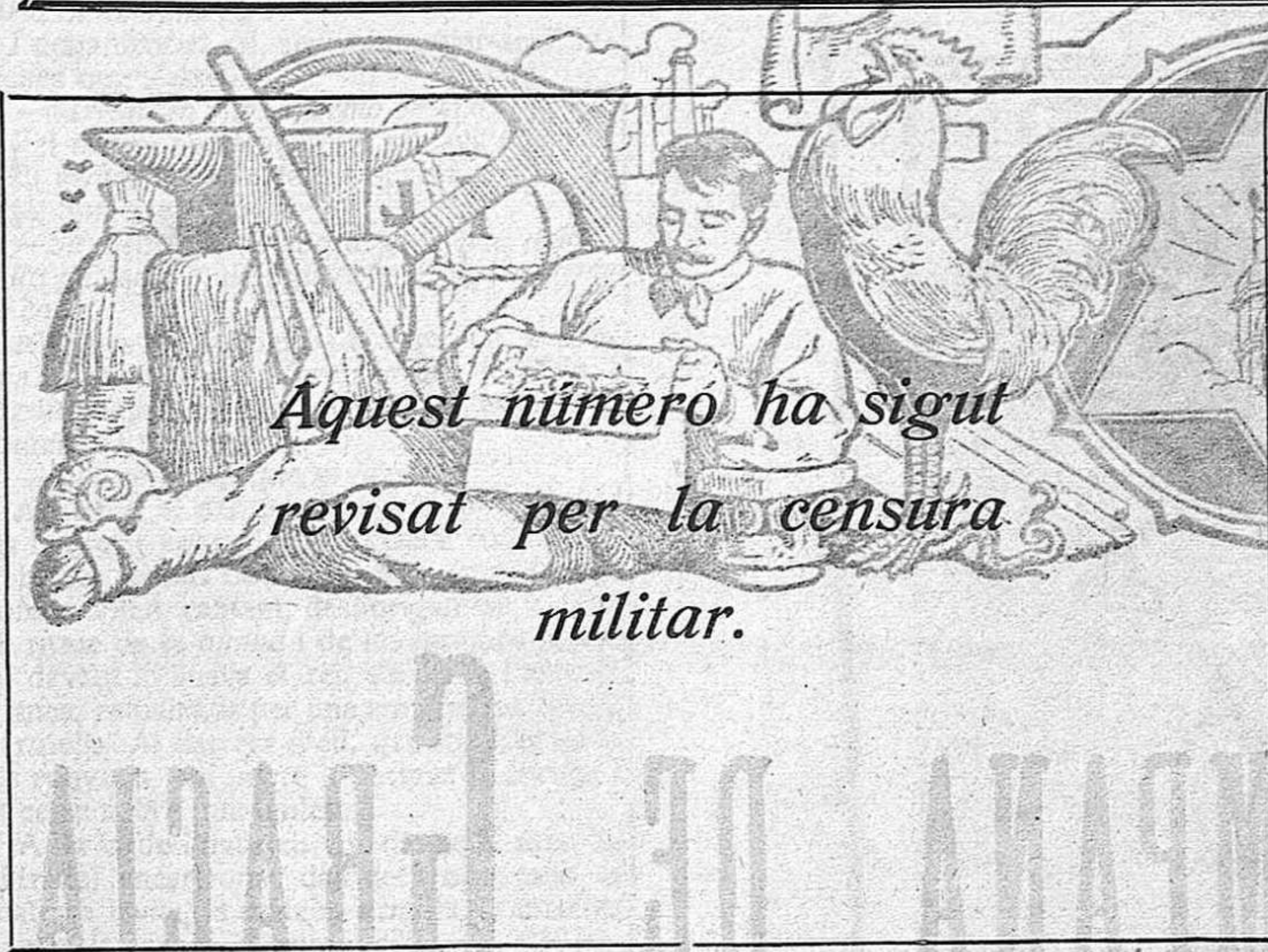
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El pagès al foraster

— Aixó és una "vinya", sí sinyor,... però'm costa les meves suors; vui dir que els raims han d'ésser per a mí.

LA CAMPANA DE GRACIA

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar.

Sobre els nostres diputats

S'ha recriminat l'actuació dels nostres diputats, dels diputats republicans, naturalment. Confessem que ha esdevingut tòpic el malparlar dels diputats; i que ara se demana se transformi el parlament en aquella barricada que's desitjaria aixecar en el carrer. Però ara, en la recriminació general, s'ha inclòs una injustícia. El nostre Gabriel Alomar té raó rebutjant-la. S'han oposat els nostres diputats a la fórmula econòmica, exigint el «quorum»; han desaprovat el nomenament de governador fet a favor del director de La Correspondencia Militar; han exigit l'indult general, han dissecat la qüestió militar... No n'hi ha prou, se crida. Potser no, però és que la gent demana en el diputat no pas un fiscal, sinó un gesticulador i un cridaire, i vol més que raons, avalots. El discurs d'En Layret fou formidable, i no obstant no ha aconseguit de les multituds més que una aprovació. Però convertiu la menaça d'agressió en agressió, afegiu l'escàndol barrejant-hi uns visques i uns moris, i En Layret seria avui el verb del nostre republicanisme.

De cacera

—Veiam... Veiam si els trobarem adormits.

Pensis que l'oposició republicana té un mal primari, la benevolença otorgada al ministeri Sánchez Toca, apoiant-lo per a l'enfonsament de la situació Maura-La Cierva. L'intransigent cridarà: tots són uns! Reconeixem que no, al menys en els matços, car no hi pot haver similitud entre un ministeri que entra en contacte amb les esquerres, otorga un indult, reobreix els centres obrers, i inicia el retorn constitucional, i el d'En Maura. Es a dir, entre els dos ministeris va idèntica distància que entre l'esperit d'En La Cierva i el d'En Sánchez Toca. Es que s'objecta—la gravetat quotidiana imposa les hostilitats fins a obstaculitzar tota la vida parlamentària mentre subsisteixin els fenòmens barcelonins. Molt bé, però s'oblida que el partit republicà ha esdevingut partit governamental, per les seves essències conservadores, i perquè és un govern de classe. Això no ho poden fer més que els socialistes. I no ho fan.

Perquè creiem que existeix un desplaçament de personalitats. En Domingo, En Layret, l'Alomar i algun altre ja no hi caben en el marc republicà. Sentimentalment són socialistes i ho han d'esser doctrinalment. Per això el discurs antimilitarista d'En Layret no esqueia gaire en un republicà; en canvi era llogie en un socialista. I paral·lelament, dit per un republicà, perd en eficàcia, que hauria assolit pronunciat per un socialista.

Arribem a una conclusió, els diputats republicans fan lo que poden, no aconseguint més èxit, perquè per a les masses populars, tots els seus actes no són més que política, és a dir, estèril acció parlamentària, diàleg amb un ministeri. I com seran fecundes les seves paraules, si darrera de les d'En Layret, resonen les d'En Lerroux, profetitzant l'aparició d'un jallitet espanyol que ofegaria tràgicament tota irritabilitat proletària?

Lo ocorregut amb els diputats republicans afirma la meua creència de la necessitat peremptoria d'una renovació. El partit republicà està esbravat, i avui és forçós marxar al costat del instint del poble que pressent l'adveniment dels dies anunciats. La república, a la vella manera, és ja un ideal anacrònic. Pensem que en el socialisme tradicional hi ha ja moderació.

PARADOX

CONSIDERACIONS

UNA epidèmia general, la febre d'or, s'ha desenrotllat d'una manera tan virulenta que aviat serà tothom tan ric, tan ric... que ens morirem tots de gana.

Produint poc i malament, tota mena de productes valdran un ull de la cara, i si tot ha de pagar-se cinc vegades més del seu valor, els cinc duros de jornal que tant ens enlluernen avui equivaldran a les cinc pessetes que guanyàvem ahir. El resultat serà que continuarem menjant pa i arengada.

Tothom vol enriquir-se amb quatre dies. Abans el que tenia doscents duros posava una botigueta i a força d'enginy i donar-li patacades al capítol s'hi guanyava la vida, atreconava quatre duros i estava d'allò més content. Avui si no pot comprar-se automòbil al cap de vuit dies d'obrir la botiga ja renega i apuja el preu de tot lo que ven.

El seny ha fugit de tots els caps. L'odi inspira totes les campanyes. Ningú parla als seus amb el llenguatge serè, imparcial i clar que requereixen les circumstàncies. L'esperit de justícia està completament ofegat per l'esperit de classe.

Enhorabona que el capital se defensi, però sense la desenfrenada ambició que el fa cruel i l'insensat orgull que el fa injust, donant-se les mans el capital i el treball prosperen els pobles; anant a puntades de peu, la misèria enterra a tots.

En les campanyes obreres no hi veiem mai tampoc la propaganda que podria fer les més simpàtiques. Ben demanats sempre els augments de jornal, però per a dedicar-los a les necessitats de la família i de l'esperit, a una salvadora previsió, a la pràctica d'unes honrades costums ciutadanes; de cap manera al joc, al vi i als musics-halls. Ben conformes amb la reducció d'hores de treball, però amb el ben entès de que la jornada, tan curta com se pugui, sigui dedicada amb fe i carinyo a produir molt i bé, sense cigarrets inútils i xerrameques destorbadores.

L'acció sindicalista tindria d'empresar una bona part de la seva activitat en fomentar l'afició dels obrers a l'estudi per a que cada un, hàbil i actiu en son ofici, sigui mereixedor d'una jornada curta i una paga llarga, tant si ha de concedir-li un patró, com una cooperativa, com un estat comunal.

L'obrer s'ha de convèncer de que com més avançada sigui la futura organització social, més deures té a complir.

JEPH DE JESPU

L'empobriment del món

El problema econòmic que afecta a tot el món és el més angunós problema de l'hora actual. Hi ha una crisi terrible de preus cars, i hi ha—cosa més greu encara—una crisi de producció. En aquesta última està el secret de les perturbacions actuals i la amenaça més grossa per a la societat humana.

Avui es produeix poc. En certes mercaderies, el consum és superior a la producció. I per aquest camí es va a la catàstrofe.

Està pagant tot-hom, del ligerants i neutrals, justos i pecadors, la culpa imperdonable dels qui provocaren la guerra. Durant cinc anys, totes les forces dels més grans pobles del món han estat dedicades a la lluita, és a dir, a la destrucció. El treball útil i reproductiu ha estat substituït pel treball de guerra. Milions d'homes que treballaven en la seva indústria o el seu ofici van ésser duts a les trinxeres. Camps i Ciutats, cases, mines i fàbriques han quedat destruïdes. Emprèstits formidables han carregat de deutes els Estats. El món ha sofert un formidable empobriment.

Què hi fa que el diner abundi? Per efecte de l'escassetat de les mercaderies, el valor real de la moneda ha baixat. D'altra banda, l'abundància del diner és fictícia, perquè es tracta de paper-monedes. Els bitllets de Banc sempre seran papers.

La guerra ha fet pobre el món. L'ha fet pobre pel que ha destruït i pel que ha impedit que es produís. I el remei del mal gravíssim només pot ésser un: augmentar la producció. Cap règim nou, cap revolució, cap trasbals, poden per si mateixos, resoldre el problema. Cal certament que les mercaderies i les riqueses siguin ben repartides entre els homes, però, abans de repartir-les, cal que existeixin. Abans de la repartició, hi ha d'haver la producció. I si els homes de tots els estaments no volen entendre aquesta veritat elemental de la ciència econòmica, s'esperen dies tràgics per a la humanitat. L'espectre de la fam ronda per la vella Europa. L'Edat Mitjana pot tornar.

FULMEN

Asturias del carbón y de las manzanas

—Es la primera vez que viene a Asturias? —La primera. —¿Y gústale? —Mucho. —No hay otra. Es como una rapaza de ojo claro, de delantal florido, trabajadora, y de muy mal genio. Picada siempre, como el mar.

—Nota usted que nombres más lindos los de estos pueblos? Pola de Lena, Sama, Ablaña, Sofrondio...

—Tengo setenta años. Soy republicano desde que nací o desde que tengo uso de razón. Y lo que siento es que me voy a morir sin ver la república. Y sin haber matado a ninguno. Aunque, la verdad, por uno solo no vale la pena de ensuciarse.

—Este pueblo es muy rico. Hay jesuitas. No le digo más.

—El día que usted quiera iremos a Somio. Entraremos en un chigre. Beberá sidra con aguja. Comerá fabada. Verá rapazas guapas. Y el Diablico nos cantará el ¡Arre, güey! o La Praviána.

—Señor, una perrina p'al niño. —Pensaba que aquí todos erais millonarios.

—Todos lo somos. Los ricos, millonarios de dineros; los pobres millonarios de miserias.

HA SIGUT REVISAT PER LA CENSURA MILITAR

—En Asturias el que no se hace rico es por que no quiere. No hay más que ponerse a negociar con carbón. O marcharse a América. Muchachos hay por ahí de veinticinco años, que no heredaron una gorda y que ya tienen automóvil.

SONATA VI

A calor, eh? Molta, molta! Si no fós pel beure i el suar, i sobre tot el dormir, no sé pas com aniríem.

—Quina calor! —Quina set! —Com suo!

Ah, ja ho sabeu i patiu del mateix mal? Doncs, per què em pregunteu què passa? Què ha de passar, beneits! Res.

No riguis, beneit, no riguis! Si tinc més ganes de xerrar de lo que t'penses, que no veus que les noves i els comentaris me fan bollida al paidor? Però, que no veus també que si parlés m'acaloraria i ens tirarien unes galledes d'aigua fresca sobre la conversa que la borraríem tota?

Parlem de la Festa Major de Gràcia, si vos plau. Quins Jocs Florals anaren més bé? Els del «Artesano» o els altres?

Parlem de la de Badalona? Allí, per mí, la dinyaren. No sé perquè del carrer de Mar n'han de dir d'En Prat de la Riba. Trobo molt bé que bategin qualsevol via amb el

nom del gran patrici, però n'hi han dos a Badalona que tenen noms intangibles: el de Mar i el d'En Prim.

Sort que passarà com amb el carrer Major de Gràcia. Prou el rebatejaren amb el nom venerable d'En Salmerón. Cal Carrer Major era i carrer Major serà. Com serà carrer del Cúc el de la Verge del Pilar, i d'En Bot el d'En Sanz Escartín, i Riera del Pi el del Cardenal Casañas.

Per cert, i parlant d'una altra cosa, que an aquest món se veuen coses molt curioses: Fa un any o dos, a la premsa francesa tot eren lloances per a don Alexandre, i en canvi al líder de la 'Eliga' o el tractaven malament o el menyspreuaven. S'ha girat la fruita: En Lerroux ens resulta una mena de Bolo-Pachà i En Cambó l'estadista més clarividant d'Espanya.

Aquest número ha passat per la censura militar

Aquest número ha passat per la censura militar

Notes de fora

Parlant de un altre assumpte, convé que's faci una campanya sobre els jocs prohibits demostrant com l'Euterpe i altres entitats se fan riques a costa de moltes llàgrimes de infinitat d'obrers que hi deixen el pa dels seus fills. Farem que ens sentin les autoritats locals, el senyor governador i... fins les pedres ens sentiràn.

DEL NATURAL

EL DILLUNS

—Alto!... Queden, per tres dies, sospesos els plòris, els pregs, les pintures llastimoses, els mals de caps i els gemecs. Que no's parli dels queviures; que's destierri la tristor; que's pensi solament que ara som a la festa major!...

EL DIMARTS

Quina gentada, pel poble! De llevant i de ponent, dels confins de la provincia ens han vingut forasters. La tronada matutina ha causat tal espetec, que allà al fons de les muntanyes encara resson s'hi sent. Després, a degollar l'oca, a posar els melons en fresc i a guarnir l'immensa taula amb un porró a cada extrem. Ara, a d'ua tom per la vila, i a la font dels Ameillers. No; no podem pas queixar-nos; el primer dia ha anat bé.

Les tres gràcies espanyoles

El Sol, el ví i En Sánchez Toca

EL DIMECRES

Avui si que'l qui no balli serà perquè no voldrà: tenim ball a cal Fernando, ball al casino de Dalt, ball al saló de l'Agricola, ball a l'era del Pep Franc i ball mañ, tarda i vespre al magnífic envelat. No l'heu vist l'envelat nostre? Aneu-hi, i quedareu blaus! Allí cortines de seda, allí aranyes i miralls, allí una alfombra que... Vaja, ens en podem alabar; un envelat amb tant luxe no's veu en cap altre part.

EL DIJOUS

La jornada serà plena; és la darrera; es compren. A les nou, gran ball de coques a la plaça dels Xiprers; a quarts de dotze, sardanes; després de dinar, concert; a la tarda, tot el poble a ballar fins a les deu; sopà amb un salt; a les onze un meravellós castell de focs que val trenta duros, i, en caient l'últim coet, a l'envelat altra volta i a no deixar res per vert fins que la llum del nou dia apunti per orient.

EL DIVENDRES

Bueno. S'ha acabat la festa? Hem buidat l'últim porró? Se'n han anat ja les gralles que'ns feien tanta il·lusió?... Doncs... tornem-hi!... Aquests queviures!... Aquesta puja del pa!... Aquesta carn!... Aquest oli!... Això no's pot aguantar!...

C. GUMA

La gàbia dels gats bojós

(I VA D'ANÈCDOTA)

AN passat alguns anys. Ja quasi ningú s'enrecorda d'aquelles campanyes de febre, de passió, de rebel·dia que precediren a la tragèdia del Barranco del Lobo i el projecte de construcció de l'Esquadra. En Maura i En Cierva eren Poder. Vivia En Sol i Ortega. Espanya, com avui, com sempre, era un cau de raons. Molta xerrameca i pocs fets. Encara hi havia qui creia amb l'austeritat d'En Maura. No s'ha-

via declarat la guerra europea ni el món havia sofert la més terrible commoció que registra la Història de la Humanitat. La repressió allavors com ara era la millor i més eficaç arma de govern. En Cierva encara no havia descobert la substància militar; però sabia que les dictadures són necessàries i el remei més pràctic per a ofegar les cabòries de la democràcia. L'administració pública estava tan desmoralitzada com sempre, i les camarilles feien de les seves. Ah! No's coneixien les Juntes de Defensa.

Doncs bé: en aquell ambient, que sense esforç de cap mena podríem comparar al que avui vivim, an En Sol i Ortega li va ocórrer anar-se'n a Biarritz.

Biarritz era i serà sempre una de les platges de moda per a la gent d'upa. No és que En Sol i Ortega volgués fer ostentació de riquesa i sentir l'afany de singularització en aquella platja on s'hi reunien celebritats de tot el món. Era que sentia la necessitat d'oretjar-se fora d'Espanya. Sentia el desig d'allunyar-se de Madrid i del Parlament espanyol, on amb tanta fermesa acabava de descobrir les immoralitats d'En Maura i comparsa.

A Biarritz, En Sol i Ortega va trobar alguns amics, i una tarda, a la terrassa de l'hotel, fent-la petar en amable causerie, amb alguns diplomàtics, un d'ells embaixador a Madrid per més senyes, li deia:

—Desenganyi's, don Joan. Les coses d'Espanya no tenen remei. Jo que he viatjat molt; que he vist terres i més terres; que he presenciat les més sorprenents meravelles de la creació i els fets més grans dels homes, no he trobat res semblant a Espanya. Per tot arreu hi ha governs i governats. Al vostre país, no. Hauré sentit a dir que a les selves i a les menageries i fins a les places de toros, hi ha feres que lluiten amb els homes. Un tigre s'atreveix amb un lleó. Un home domestica tota mena de feres. El que no s'ha vist mai ni es veurà, és que un home es fiqui dins una gàbia amb dos gats bojós. I Espanya és això. Una gàbia on s'han ficat dos gats bojós, que poden ésser En Maura i En Cierva, i és temerari que vostè vulgui ésser el seu domador. La bogeria no's domestica.

Va fer bé en morir-se don Joan. Perquè si visqués avui, després dels desastres que hem sofert i dels que ens esperen, amb seguretat que's moriria de fàstic.

Hem volgut recordar aquesta anècdota, perquè ara, amb motiu del sisè aniversari de la mort d'aquell bon català Catalunya que ha vist impassible com En Maura i En Cierva tornaven al Poder, no ha tingut per a En Sol i Ortega altre record que'l que representa la col·locació del seu retrat en el «Centre de Lectura» de Reus.

DES DE VILAESTIUENCA

La riuada d'or

ELS forasters de Vilaestiuencia eren abans unes gents senzilles i modestes, completament compenetrades del lloc relativament secundari que ocupaven en lo que s'ha donat per dir-ne la societat. Passaven els dos o tres mesos d'estiu amb comoditat i portant una vida tranquil·la i reposada. Vestien lleugerament, sense ostentacions vanes ni guarniments inútils; les senyores habilitades amb blanquíssims «matinés», les jovenetes amb bruses vaporoses, i els homes amb un trajo vell i calçant sempre les «spardenyes». Feien excursions en acoblaments amicals on es cantava i es reia amb la bona fe amb que es cantava i es reia a ple aire, organitzaven festes de carrer i balls i funcions de teatre en el «Casino» dels senyors. I tot sense pretesions, com correspon al seu estament, a la seva manifesta condició menestrosa. Vivien contents i tranquils; satisfets de poguer passar una vida arreglada i amb l'assegurança de que encara restava cada any un bon pico per a posar-lo a guany i preparar-se aquella «poma» ideal que ajuda a aixugar la sed que donà la vellesa.

Però vingué la guerra. I aquells petits comerciaris, aquells modestos industrials i aquells senzills fabricants començaren a guanyar els diners a «cabacos» i a augmentar el capital d'una manera considerable. I la riuada d'or els ha arroçgat cap a la més perillosa bogeria, els ha empenyut cap al més terrible deliri de grandeses que nom pugui mai imaginar. ¡Adeu senzills «matinés», bruses barates i trajos vells! ¡Adeu aquells costums modestos, adequats al tarannà especial de la bona mienestralia!... Ara l'or els sobreix per tot arreu, ara el diner els fa fer fots els papers ridícolos imaginables, els fa patir i els malmet d'una fàiso definitiva.

Ara, les senyores Pones d'altre temps es creuen convertides en grans senyorasses; per obra i gràcia dels diners que han plogut a doxo dins el calaix superior de la calaixera; els senyors Franciscos d'abans es tenen per homes de talent i de grans coneixements que han sapigut fer diners amb la llur perícia i saviesa, i els fills, joves i damsel·les; estan convençuts que ja tenen aquell «spirit» aquell segell de distinció de la gent verament elevada. I unes van fetes un aparador escandalós de joieria i de tenda de novelats, els altres demostren arreu el llur origen molt honorable però modestíssim malgrat que els vulguin tabar no tot amb els diners que a tota hora anomenen, i els últims es creuen ésser uns aristòcrates de veritat parlant continuament una llengua que assessen cruelment i mostrant-se sempre displicents, avorrits i orgullosos.

¡Pobrets! ¡Fan llàstima! El deliri de grandeses els ha capgirat l'enteniment, la escandalosa riuada d'or els ha arroçgat en folla carrera cap a la mar immensa de la estultícia i del ridícol. I com que a ciutat, malgrat la continuada i insultant ostentació del diner mal paït, no els coneix ningú més que els vells amics—els que els hi saben els orígens i les estretors antigues—i ningú s'hi fixa o s'hi fixen, no'n fan cabal, s'apressen a fer-se veure en aquestes Vilaestiuencques petites i jolives, properes a Barcelona, que tenen trens lleugers, tartanes per riera, o carrilets de via estreta, segurs que els altres han de fixar-s'hi i s'en han de quedar admirats.

I s'equivoquen, car els afavorits per la boja fortuna que tan estúpidament ha reparat els diners, són molts i en cada Vilaestiuencia n'hi han per a donar i per a vendre. I aleshores ve el combat d'ells amb ells, les rivalitats continués, els disgustos seguits, el desvari etern, el boxeig a tota hora de joies, de vestits, de capells, de serventes i fins d'automòbils.

Són tants eis nous pervinguts, que eis que no aconseguim més que fer la viu viu modestament, aviat serem considerats com la excepció, com l'acoblament verament selecte de la població estival. I serà fàcil que quan—vestits de qualsevol manera, amb ca-

misa de dormir i amb la butxaca gairebé buida però amb el cap completament lliure de tontes preocupacions—passarem per un carrer del poble enfront dels reixes de qual-sevol «Villa Cursi» o de les reixes d'una adulterada torreta a la anglesa, els habitants de les mateixes ens senyalaran amb el dit i exclamaran amb gran admiració i veu baixa: —Veus aquell que passa? Es un cas extraordinari... Figura't! Un home que's guanya la videta... i encara gràcies!

JORDI CATALÀ

Per la defensa de la representació proporcional

A primera veu de les esquerres apareguda des d'aquestes planes, ha repercutit al Parlament espanyol en les condicions que millor ens haurien de plaure per a respondre completament a l'idea del nostre article anterior.

Ara resulta que malgrat s'hagi llençat la iniciativa en les columnes de *La Veu*, són els republicans i els homes dels partits d'esquerra els que, fent honor als deures morals que nosaltres indicavem, han donat estat parlamentari a aquesta justa i equitativa reforma, base d'una veritable elevació de l'esprit democràtic i ciutadà.

Si amb la proposició presentada al Congrés pels diputats d'esquerra hi ha, d'una banda, el pregon esperit governamental que els ha de donar solvència davant de l'opinió, hi ha per altra part, la clara evidència de que mentre duri llur estat actual d'elements de l'oposició volen mantenir-s'hi en aquella forma d'organització i de funcionament que àdhuc pot fer fecunda a la mateixa actuació oposicionista.

Perquè així com avui les minúscules capelletes arriben a influir poderosament en l'actitud i la marxa dels partits més importants, el dia en que s'implanti la representació proporcional i l'escrutini per llista, deixaran de tenir-hi aquesta influència sempre mesquina i perniciososa i els grans corrents d'opinió podran seguir el camí de les idealitats, sota la bandera lliure i definida de cada partit polític.

El perill només està en que la situació política del Govern deixi la petició sense efecte de cap mena. Es possible que hi hagi dintre les velles colles polítiques elements interessats en que la reforma no s'implanti. La inestabilitat del gabinet actual, la influència d'algun interès contrari, la pausa amb que sempre es trameten a Espanya aquestes coses i la manca d'una grossa manifestació favorable de l'opinió pública, poden fer fracassar la proposició presentada.

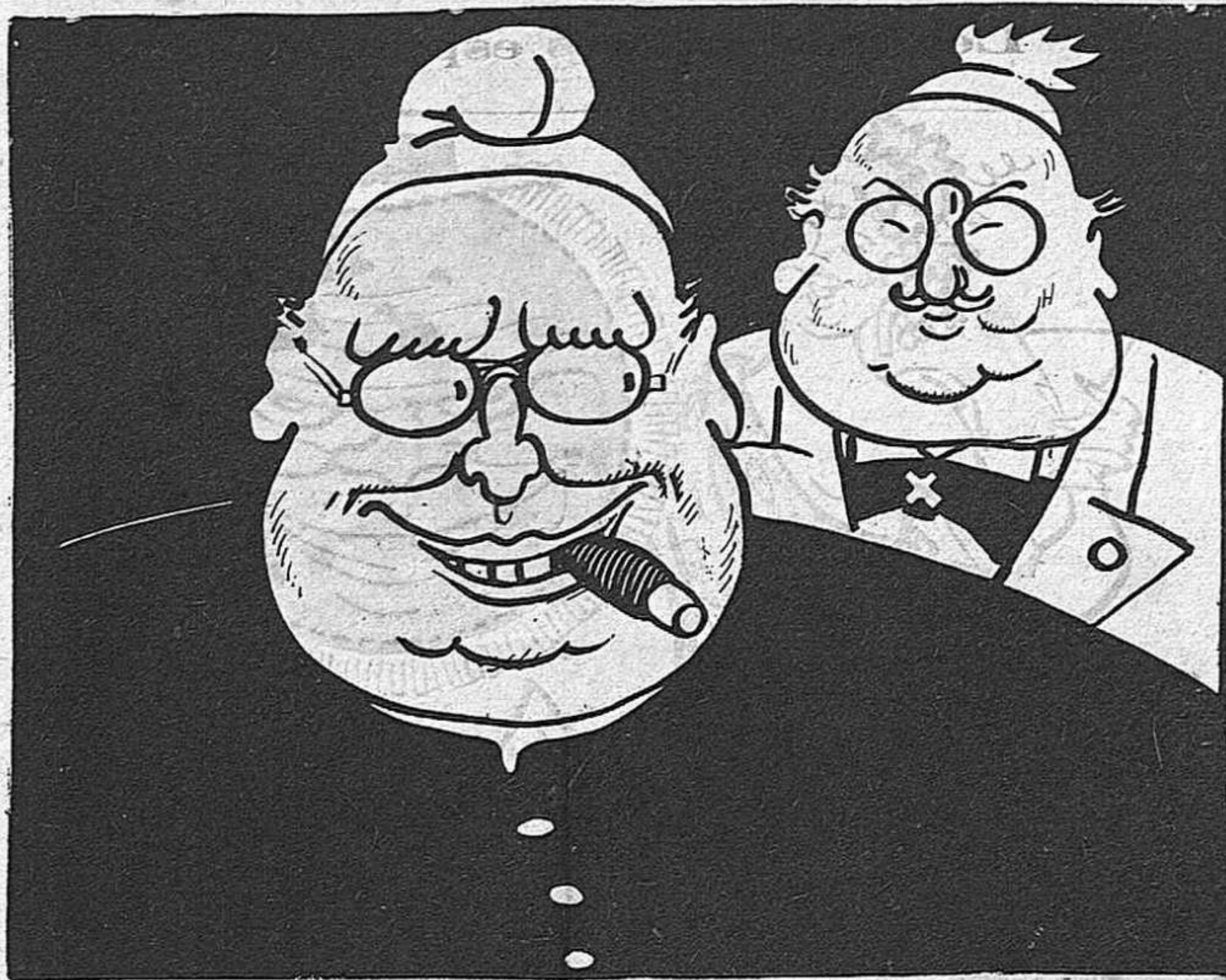
Pot-ser és, doncs, necessari anar al poble a recabar la seva adhesió. Cap reforma de la llei li pot interessar col·lectivament d'una manera més directe. I ja que els parlamentaris han donat el primer pas, les joventuts, els militants, els propagandistes, les entitats polítiques, són ara les cridades a emprendre una campanya en aquest sentit.

Cal divulgar les formes, el mecanisme i els resultats del sistema, que avui són ignorats de molta gent entre nosaltres. Cal exaltar llurs aventatges i sobretot fer veure clar les conseqüències morals, en aquest cas, diguem l'eclosió del civisme, que necessàriament es produiria en la nostra societat.

Lluny de nosaltres la idea de creure que aquesta fórmula ha de resoldre totes les anomalies i els vicis pregons de la política catalana. Creiem només que pot ésser un gran pas cap a la llur disminució. I per això, així com de primer vàrem cridar l'atenció dels partits democràtics per a la defensa de aquesta obra, avui cridem la dels homes de acció d'aquests mateixos partits, amb la confiança de que llur paraula eloqüent tindrà més eficàcia en l'ànima de les multituds que la insignificància de la nostra ploma.

MARCEL LUS

Els amics de don Lacandro

—Quin mano més aixurit!... I com ha sabut conquistar-nos!... D'aquesta feta, tots republicans.

El último cartucho

—Au, que et suicides, sí o no?

—Espera't; primer vui mirar si fem negoci amb En Lerroux.

Hom no troba la vida dolça en aqueixos temps sinó ficat el còs a dins de l'aigua.

I hom voldria tenir un nas com el President del Consell que quan fa un estornut és com si es dongués una auto-dutxa.

Qui més fresc que ell en aqueixos dies caniculars?

A Calditas, a Horta, a Sant Llorenç dels Piteus, a tots els poble «veraniegos» on s'hi reuneixen colònies de genta bien, s'han celebrat aqueixos

dies elegantes y artisticos bailes de sociedad. I el ball de moda, segons ens conten els reporters de la bona societat, ha sigut el cotillón. El Cotillón!... Precisament ara que les dames les han suprimit les cotilles.

Convé propagar la notícia, per a escarment de imitadors:

A la Cambra francesa de diputats s'ha presentat la següent proposició de llei:

«Article únic: Serà castigat amb la pena de mort i executat a les vintiquatre hores de sentència, tot acaparador o especulador que falsifiqui el preu de les subsistències.»

Confessem que si aquí s'aprovés una llei així, no hi hauria prou fanals per a penjar-hi els sentenciats.

Per desídia dels administradors municipals, sembla que aviat ens quedarem sense arbres en els nostres passeigs.

Ara s'adona el director de Parcs que els arbres necessiten aigua, i que si no's reguen se moren.

Però... que's morin. I que plantin arbres fruiters, que pot-ser així els nostres regidors els conservaran... en espera de la cullita.

L'Ajuntament de Madrid imposa multes de deu pessetes als venedors del mercat que augmenten el preu de taxa.

No està mal.

Sols hi trobem un petit defecte.

Que en comptes de deu pessetes, haurien d'ésser deu mil.

Mai, ni en els dies de més perill per la França, ni quan els alemanys eren a les portes de París, mai els francs havien estat més baixos que ara.

I es que hi ha una guerra pitjor que la guerra d'armes.

La guerra dels ventrells corsecats, la guerra de la misèria, que és la causant del actual baixoni.

Dimarts se tancaren les Corts.

Se tancaren a la callada, amb aquella fórmula clàssica de «Para la próxima se avisará a domicilio.»

Així si de aquí a les hores encara tenen domicili els pares de la pàtria.

Que també podria ésser que, abans, vingués el capgirell.

A París s'està formant una Lliga de consumidors per a combatre la puja dels queviures.

A Barcelona una Lliga semblant es posaria en ridícul.

Entre badall i badall, nosaltres sols podem aspirar a formar una Lliga de desdijunadors.

I que no s'en enterin les autoritats.

Perquè podria molt bé succeir que ens amarguessin la fam amb algun impost.

Títol d'un telegrama:

«¿Ruptura de las izquierdas?»

Fa la friolera de quaranta anys que venim llegint lo mateix.

Per això ens llueix tan el pèl.

Ha sigut condecorat pel rei de Bèlgica el senyor marquès de la Cortina.

Alça *amigul*... que estirat que anirà.

El rei dels belgues no mira gaire prim. Ara no fa gaire va condecorar an En Salvatella, que també va estirat.

«Se estiran cortinas y cortinages.»

A París ha sigut fusellat un sergent que estava en combinació amb els espies alemanys de Barcelona.

I aquests tan satisfets, sense ningú que'ls molesti.

Ara prou, eh, Clemenceau!...

Feta la pau, sembla que hauria de donar-se també per llesta la Justícia.

Millor diriem la venjança.

Segueix el Govern extenent nomenaments d'Inspectors de treball.

Que a bon segur no'ls caldrà fer gran cosa.

Madrid, tantos...

«El Subsecretari de la Presidencia ha sortit a passar el dia al camp.»

«El quefe del govern no ha sortit en tot el matí de casa.»

I ni han tremolat les esferes, ni s'ha esfonsat el firmament.

Imp. La Campana i L'Esquella, Olm, 8.-Barcelona

Mapa de Europa

con la rectificación de fronteras después del tratado de paz firmado en Versalles el 28 de Junio

Mide 70 x 93 impreso a cuatro tintas sobre un magnífico papel fabricado exprofeso para nuestro Mapa de Europa. - Se vende al

Precio: 2'50 pesetas

en todas las librerías de España